

Retorn a la Caputxinada

Retorn a la Caputxinada

JOSEP C. VERGÉS

Per entrar a la Universitat de Cambridge -el meu càstig d'exiliat expulsat pel rector falangista de la Universitat de Barcelona García Valdecasas- vaig haver d'examinar-me d'anglès. Un llibre fou L'agent secret de Joseph Conrad. El 1907 el que preocupava no era el feixisme ni el comunisme sinó l'anarquisme: "Les lleis dissenyades pel capitalisme per a la protecció de la propietat són les responsables de l'anarquisme. Ningú pot predir quina forma prendrà l'organització social en el futur". Efectivament, ni Franco no ho tenia tot "atado y bien atado" ni els comunistes que dominaven l'oposició tampoc pogueren implantar la seva dictadura del proletariat, com tots dos predeien.

Davant meu a la llarga cua per entrar als Caputxins de Sarrià, un home em demana si jo era delegat del Sindicat Democràtic d'Estudiants. Sí, de primer d'economia, contesto. Dec ser el més jove d'aquí, ja que tenia 18 anys el 1966. Ell encara menys, 16 anys. Des del Liceu Francès ens tirava al jardí dels frares bocates i Ducados, la seva introducció a la llibertat i què cal fer, a part de menjar i fumar, per aconseguir-la. Quina fundació més sonada el març de fa 50 anys, anunciada a tot arreu però fins cinc minuts abans ningú sabia on seria. La policia arribà tard i quan informa al governador civil: "Los tenemos acorralados" Ibáñez Freire contesta enfurismat: "¡Tonto, el problema es cómo los sacamos!". Efectivament, tres dies després assaltats per ordre de Franco, que veia com la mentida de l'Espanya liberal explotava quan els estudiants catalans demostraven al món sencer que el seu odiat règim no tenia futur.

Érem 500 estudiants com recorda l'excomunista convergent (!) Andreu Mas Colell. Els comunistes hi tenien 200 militants, el 40%. Volen vendre que ens controlaven. No és cert, com explico al meu llibre Un país tan desgraciat. Hi havia 200 noies, el mateix 40%. Ens controlaven les noies? Ni el feixisme ni el comunisme han sobreviscut el dèspota. Han anat canviant de nom, però qui mana és el poble com manaven estudiants i no els que volien controlar-nos. Teresa Eulàlia Calzada desmunta la història del jove psuquero Mas Colell revelant que ella no el va votar de delegat de cinquè d'economia perquè ell era comunista. La democràcia capgira la truita: "Jo del PSUC i tu de Convergència!". La història mai es pot escriure per endavant, com avisava Conrad.

La Caputxinada marca un abans i un després en la història de Catalunya, observa l'etern perdedor socialista Raimon Obiols, un dels invitats detinguts a la Via Laietana. Recorda com el catedràtic depurat Jordi Rubió explicava als grisos que ell estava a casa seva, no a les cel·les sinó perquè havia nascut a la casa manllevada per la Gestapo de Hitler per entrenar els censors i els grisos. Tres frares caputxins han parlat al cinquantenari. Fra Enric Castells, de família dels vençuts, ho va viure com un retorn a la dignitat i un acte de justícia que supera barreres ideològiques. Cada any ho ensenya al Liceu Francès perquè els joves volen saber què era la Caputxinada. Fra Gil Parés ho veu com obrir-se a la realitat acollint la llibertat. El cap provincial Joan Botam va entrevistar-se amb el vicecònsol americà Ambler Moss, que entenia el desig de llibertat dels catalans. El policia torturador Creix també mig ho entenia: "Vaya Ud. a saber si esta gente de aquí dentro mañana serán nuestros gobernantes".

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/03/13/retorn-caputxinada/772314.html?utm_source=rss